

Каталіцкі Касцёл, абапіраючыся на Святое Пісанне, вучыць, што цела чалавека – гэта святыня Святога Духа. А таму да цела чалавека, у тым ліку і да свайго, трэба адносіцца з павагай. У некаторых культурах татуіроўка носіць сімвалічны характар, абазначае сацыяльны статус, прыналежнасць да таго ці іншага племя і г.д. Няма нічога дрэннага ў тым, каб старацца выглядаць прыгожа, але трэба паставіць сабе два пытанні: якія сімвалы я наношу на сваё цела і з якой мэтай. Шчыры адказ на гэтыя пытанні будзе адначасова адказам на пытанне, ці па-хрысціянску я раблю, робячы сабе прыгожую татуіроўку. † Паша, 32 гады, праграміст, католік. Мае 2 татуіроўкі.

- Паша, калі ты зрабіў сваю першую тату і для чаго?

- О, цяпер я ўжо і не памятаю, але быў дастаткова дарослы, каб разумець, што гэта такое. Думаю, гадоў 10 назад. Па чутках, гэта павінна было быць вельмі балюча. І мне захацелася паспрабаваць, праверыць, ці змагу я вытрымаць такі боль. І я вытрымаў, бо пачуцці былі наколькі балючыя, настолькі і прыемныя.

- Колькі іх у цябе?

- Маю толькі дзве і пакуль што спыніўся на гэтым, думаю, што хопіць. Бо гэта ж на ўсё астатняе жыццё.

- Як выглядаюць твае тату іроўкі?

- Першая – гэта проста малюнак, нейкая задума мастака. А другая – знак бясконцасці. Але гэтая бясконцасць нічога не значыць для мяне, я нічога таямнічага ў ёй не бачу. Мне проста падабаецца гэты матэматычны знак. Каб падабаўся знак інтэграла – зрабіў бы інтэграл. Справа ў тым, што мае тату не нясуць у сабе ніякага схаванага падтэксту ці незразумелага для іншых сэнсу. Гэта проста малюнак на маім целе.

- Што сказалі твае сябры, бацькі, дзяўчына?

- Мама сказала, што я неразумны чалавек. Але ж гэта мама, яна мяне ўсё роўна любіць. А пасля, калі ўбачыла праз некалькі год і другую, прамаўчала. Ужо, хіба што, прывычалася да маіх дзеянняў. Сябры ж як заўсёды: "О, маеш тату? Клёва!" Дзяўчына мая нічога супраць не мела, тым больш, што другі малюнак мы ўжо рабілі разам.

- Ці думаў ты ў той час пра тое, што Касцёл супраць такой непавагі да свайго цела?

- Шчыра кажучы, я нават не ведаў пра гэта. І я не памятаю, каб мне хоць адзін духоўны чалавек казаў штосьці аб гэтым. Можна, і было, але я б пра такое не забыўся. Я думаю, што калі б мне сказалі пасля першай тату, то другой магло б і не быць.

- Як вырашыліся з будучай жонкай зрабіць тату разам?

- Так, у яе таксама ёсць тату, але зусім маленькая. Сапраўды, каб я ведаў, што малюнкi на целе не вітаюцца – і гэтай маленечкай у Ані (жонка Паўла – аўт.) не было б. Ёй проста вельмі хацелася. І мы зрабілі. Але не так, як цяпер модна – “любоў на вякі”. У Ані свая, у мяне свая. Яна яшчэ адну хоча зрабіць, але я ўжо не дазволю, адной больш чым хопіць. Ды і на першую, шчыра кажучы, я не вельмі згаджаўся.

- Чаму ты супраць?

- Не ведаю, унутраны голас так кажа. Не павінна на целе жанчыны быць татуіровак! І дзецям сваім таксама не дазволю. Але ж і дзеці становяцца калісьці вялікімі і самі вырашаюць, што ім рабіць, а што не. Але буду старацца іх адгаварыць ад такой ідэі. Ну, канешне, калі буду ведаць аб іх жаданнях такога тыпу. Але мая мама не ведала нічога. Увогуле, каб я ведаў тады, 10 гадоў назад, што гэта з’яўляецца грахам, на маім целе цяпер не было б ніводнага надпісу.

- Уяві сітуацыю: да цябе прыходзіць чалавек і кажа, што хоча зрабіць сабе тату. Твае дзеянні?

- Сапраўды буду адгаворваць. Ад усялякіх пірсінгаў і падобных рэчаў я стараюся людзей адвесці. Бо гэта сапраўдны здзек над сваім целам – і толькі цяпер я гэта зразумеў. Мы, веруючыя людзі, павінны рабіць так, як раіць нам Касцёл і яго права. Усё ж такі, важнейшая прыгажосць унутраная, душэўная. Якую, дарэчы, вельмі цяжка падтрымліваць у добрым стане. Канешне, тату можна хутчэй заўважыць, чым унутраны дух, але ж я лічу, што ніводзін малюнак на целе, ніводзін пірсінг, ніводная знешняя аперацыя не дадуць такога эфекту, як дасць вера і душэўны спакой.